

CRISTAL
SNOW

PENNI
PÄHKINÄ-
SYDÄN

ja kauhea
kadotuskakku

Tammi

*Ystävälleni Niinalle.
Ilman sinua kakku olisi vieläkin uunissa.*

Teksti © Cristal Snow 2020
Kuvat © Kati Vuorento 2020
Teoskokonaisuus © Tammi 2020
Kansi ja taitto Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-1798-7
Painettu EU:ssa

CRISTAL
SNOW

PENNI
PÄHKINÄ-
SYDÄN

ja kauhea
kadotuskakku

*Perustuu Cristal Snow'n ja Niina Siewertin
alkuperäisideaan.*

Kuvitus

KATI VUORENTO

Tammi • Helsinki

1.

LUKU

Eräänä iltana, kun Annelie Pähkinäsydän oli peittelemässä pippurin siemenen kokoista keijuipanaansa Penni Pähkinäsydäntä nukkumaan, kysyi tämä äidiltään: – Annelie, miksi meitä sanotaan Pähkinäsydämiksi?

Annelie tiesi, että hänen tyttärensä yritti vain viivästyttää nukkumaanmenoa jokailtaisella kysymystulvallaan. Penni kun oli juuri siinä iässä, että ympärillä oleva maailma oli täynnä mieltä kiehtovia mysterejä.

– Meitä sanotaan Pähkinäsydämiksi siksi, että meillä on pähkinän kokoinen sydän.

– Ei siis siksi, että asumme pähkinäpuussa? Penni kysyi valppaana.

– Me olimme Pähkinäsydämiä jo ennen kuin muutimme pähkinäpuuhun, Annelie vastasi kärsivällisesti. Penni tuijotti äitiään suuret siniset silmät ihastuksesta pyöreinä ja painoi päänsä tyynyyn. Annelie nosti viltin lattialta, peitteli Pennin ja moiskautti hellän suukon pikkuisensa miettelialle otsalle.

– Mutta eikös pähkinän kokoinen sydän ole hirvittävän suuri näin pienelle keijulle? Miten minun sydämeni voi olla näin suuri? Penni levitti käsiään niin kauas toisistaan kuin kykeni.

– Voi se olla ja onkin. Mahdottoman suuri. Millään muulla keijusuvulla ei ole yhtä suurta sydäntä. Ja juuri siksi, koska sydämesi on niin suuri, pitää sinun olla varovainen...

– Miksi? Mitä tapahtuu, jos en ole varovainen? Penni keskeytti dramaattisesti.

– Koska sydämemme on kertakaikkisesti liian suuri, on se myös hyvin herkkä. Se särkyi kovin helposti.

Penni nosti peiton suunsa eteen ja mumisi kauhistuneena: – Siis menee rikki, säpäleiksi, pirstaleiksi! Kamala ajatus. Voi sydänparka. Annelie, miten minun sitten käy?

Annelie silitti Pennin punaisia käkkäräisiä hiuksia ja puhalsi tuikusta liekin sammuksiin. Penni puristi otsansa ryppyyn ja vaati vastausta: – Miten minun sitten käy, jos sydän noin vaan hajoaa?

– Sydän on siitä mielenkiintoinen kapistus, että vaikka se vahingossa särkyisi, se korjaantuu ajan myötä yleensä melko ennalleen. Hyvää yötä.

Penni veti ison henkäyksen happea pieniin keijunkeuhkoihinsa ja sukelsi peiton alle kuuntelemaan sydämensä ääntä.

– Tum-tum, tum-tum, tum-tum, se sanoi lyöden kiivaammin ja kiivaammin. Tuntui kuin sydän olisi tulossa ulos rinnasta. – Tum-tum, tum-tum, tum-tum. Se varmasti pelästy kuultuaan omasta herkkyydestään. Pennin oli syytä rauhoittua, ettei sydänparka lopettaisi toimintaansa nyt, tuosta vain, yks kaks, juuri hänen kuultuaan, että jonain

päivänä hänen sydämensä saattaisi särkyä.

Penniä alkoi huimata. Hän nosti punaisen kuontalonsa lempipeittonsa alta ja veti keuhkonsa täyteen raikasta yöilmaa.

– Minähän voin kuolla kupsahtaa, jos sydän lopettaa toiminnan, hän totesi ja sytytti yölamppunsa. Pennin olisi turha yrittää nukkua, koska ajatukset kimpoilivat villisti hänen päässään. Olisi siis parempi, että hän käyttäisi aikansa viisaasti opettelemalla yön aikana kaiken minkä ehti sydämistä ja siitä, miten estää niiden hajoaminen. ”Jos et ole iltaan mennessä yhtään viisastunut, on päivä mennyt täysin hukkaan”, isä Pähkinäsydän sanoi usein. Tosin isä itse oli hajamielinen ja unohteluvainen ja viihtyi usein viikkokausia työhuoneessa keksintöjensä parissa...

Penni säntäsi kirjahyllylleen. Tänä yönä hän oppisi, miten sydäntä hoivataan. Neljännellä hyllyllä säilytettiin maailman laajinta tietosanakirjaa. Kirja ei valitettavasti enää ollut kovin laaja, koska Penni oli keväällä tarvinnut piirustuspaperia askarrellakseen äitienpäiväkortin Annelielle.

Penni oli vasta nädän nokareen kokoinen keijunkikkara, joten hänen piti kiivetä ja kurottaa, jotta hän sai otteen maailman laajimmasta ja kenties painavimmasta tietosanakirjasta. Hän keskitti tasapainonsa ja riuhtaisi kirjan hyllystä, miltei tiputti sen, mutta onnistui laskeutumaan äänettömästi pikkuruisia siipiään räpytellen paksun punaisen ryijymaton päälle. Penni avasi kirjan ja alkoi lukea sitä innokkaasti.

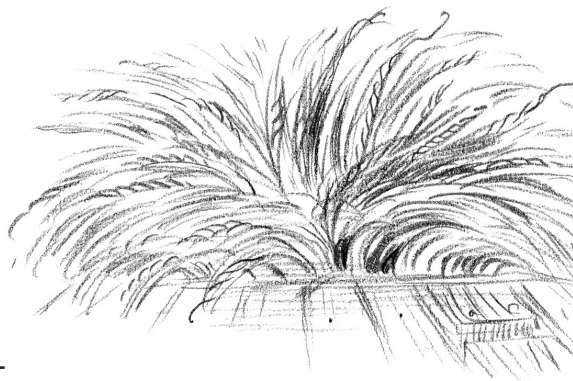
Penni tutki sydämiä aakkosjärjestyksessä ja löysi maininnan siitä, että Pähkinäsydämen suvussa saattaisi olla geneettinen sydänvika. Hän ei tarkalleen ymmärtänyt mo-

nimutkaista tekstiä tai mitä tämä ”geneti-ti-tiittinen” oikein tarkoitti, mutta kirjassa selitettiin, että geenit vaikuttivat esimerkiksi keijujen korvankärkien terävyyteen. Se johtui isäkeijusta ja äiti-keijusta ja Genetiasta. Joten jos koko Pähkinäsydänten suvulla oli herkästi särkyvä pähkinän kokoinen sydän, niin se varmasti oli tämän Genetian vika. Penni kirosi Genetian, kuka hän sitten olikaan.

– Varmasti joku typerä eukkopahanen, jolla ei ole muuta tekemistä kuin kirota kunnollisia keijuja kuten minut ja perheparkani.

Juuri kun hiirenkorvaisen koivunlehden kokoinen Penni oli nukahtamassa maailman laajimman tietosanakirjan päälle, Annelie astui huoneeseen, nosti pienen keijumukulan syliinsä ja kantoi hänet vuoteeseen. Unen läpi Penni muusi äidilleen:

– Nyt minä tiedän, miksi meillä on helposti särkyvä sydän. Genetia on kironnut meidät. Mutta minä aion löyt-

tää hänet, jos sinun tai isän tai minun sydämelleni tapahtuu jotain...

– Voi Penni, sydän on suunniteltu särkyväksi, Annelie sanoi ja hymyili.

Penni oli ollut tuolloin nelivuotias keijuipana, ja siitä saakka hän oli vältellyt korkeita portaita, lentoharjoituksia, roskien ulos viemistä, huoneensa siivousta ja kaikkea, minkä hän koki epämiellyttäväksi hötkyilyksi. Ne rasittivat sydäntä.

Tänään epämiellyttävä hötkyily merkitsi pyykkien ripustamista kotipuun väkkyrään oksistoon. Pyykkejä oli monta korillista, ja ne odottivat uhmakkaasti ulkona ripustajaansa. Annelie oli jo kolmesti huomauttanut Penniä askareesta, ja jo kolmatta kertaa Penni taivutti korvan kärkensä, jotta ei kuulisi mokomaa motkotusta. Hän oli piileskellyt koko päivän, ettei hänen tarvitsisi osallistua kotitöihin. Annelie oli kuitenkin löytänyt hänet niin liinavaatekomerosta, sohvan takaa kuin kasvihuoneen parvekkeelta, jossa hän oli höpissyt kasvukehotuksia lemulillukantaimelleen. Silloin Annelie oli komentanut: – Penni Meirami Pähkinäsydän! Minun korvani alkavat savuta, jos et sinä mene ja ripusta pyykkejä kuivumaan välittömästi!

Äidin huuto kaikui Pennin korvissa, kun hän sydänalaansa pidellen kipusi oksistoon.

– Hyvä on, minä kipuan korkeuksiin ja ripustan sinun haisevat pyykkisi, mutta jos minun sydämeni tästä raatamisesta särkyy, niin syytän sinua! Penni potkaisi lähintä pyykkikoria ja istuutui oksalle murjottamaan. Hänen korvansa tavoittivat kaukaa kuuluvia naurunpyrskähdyksiä; muut

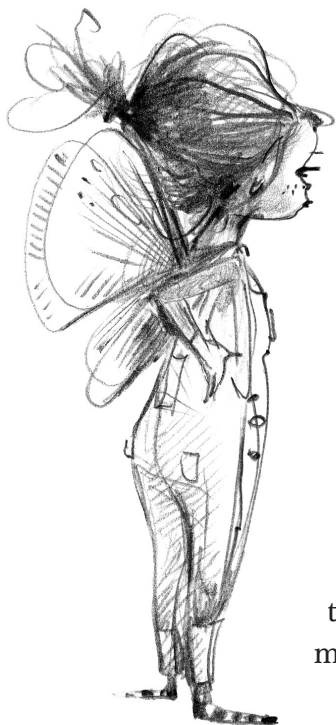
lapset nauttivat kesäloman alusta puron varrella leikkien. Penni arveli olevansa ainoa keiju koko maailmassa, joka oli tuomittu raatamaan äitinsä alaisena. Kaksi häntä vanhempaa tyttöä lentää vilahtivat oksiston ohi, ja Penni kuuli heidän menevän kohti Nuottiniittyä, Tuulenpesän metsän hauskinta paikkaa. Keijut näyttivät noin kuudentoista vuoden ikäisiltä. He olivat varmasti juuri saaneet lentoluvan ja suhahtelivat minne halusivat. Penni oli vasta kymmenvuotias. Hänen lentolupansa oli rajattu kodin sisätiloihin ja koulun valvottuihin harjoituksiin.

– Tämä on suurta vääryyttä! Penni älähti. – Miksi minut on tuomittu elämään näin kurjaa elämää? Päivästä päivään raadan ja riudun! Hän ulisi ja vaikei, kunnes näki Annelien parvekkeen ovensuussa. Äiti naurahti tyttärensä dramaattisuudelle.

– Ripusta nyt ne pyykit ja siivoa sitten huoneesi.

Pennistä oli mukavaa saada äiti nauramaan. Niinpä hän huokaisi syvään ja käänsi katseensa pois.

– Ei kyllä uskoisi, että sinä olet joskus ollut haltijakummi, Penni sanoi leikkisästi ja nosti yhden valkoisen sukan narulle: – Jos olisit minun haltijakummini, niin minä en toivoisi prinsesjä enkä valtakunnanpuolikkaita. Minä toivoisin ainoastaan, että sinulle kasvaisi mörönkorvat, suusi menisi lukkoon ja saisit menolipun Pöljänkankaalle!

– Ainoa toive tarkoittaa yhtä toivomusta, mutta minun laskujeni mukaan tuossa oli jo kolme, hymähti Annelie.

– Eikö toiveita yleensä anneta kolme, vai riistetäänkö minulta sekin ilo? Penni valitti.

– Täällä on toiveet kuule kortilla. Niitä annetaan vain kilteille lapsille, tuhahti Annelie, läpsäytti Penniä hellästi takamukselle ja poistui takaisin keittiöön.

Penni alistui kohtaloonsa ja alkoi ripustaa pyykkejä, mutta neljättä sukkaa roikottaessaan hän huomasi naapuripuussa jotain hyvin epäilyttävää. Pennille ennestään tuntematon keijupoika kurkki sisään rouva Vadelman keittiöön. Penni kyyristyi pyykkikorin taakse. Hän katsoi, kuinka poika lensi ovelle ja yritti avata sitä.

– Tuon ikäisellä keijulla ei voi vielä olla lentolupaa, hän kuiskasi itsekseen. Penni nosti toista punertavaa kulmakarvaansa epäilevästi. Poika ryskytti rouva Vadelman ovea toistamiseen, ja kun ovi ei vieläkään auennut, lensi hän puun toiselle puolelle. Sitten poikaa ei enää näkynyt. Penni nousi pyykkikorin takaa ja jatkoi puun tarkkailua, kunnes yläkerran makuuhuoneeseen syttyi valo ja siellä liikkui tumma hahmo.

– Ryökäle. Sehän murtautuu rouva Vadelman taloon, Penni huudahti, mutta hänen hento äänensä katosi oksistossa roikkuviin valkoisiin lakanoihin. Talossa oli erittäin vanhoja ja kalliita helyjä, jotka olivat keräilykappaleita, ainoita koko maailmassa. Hänen oli pakko toimia.

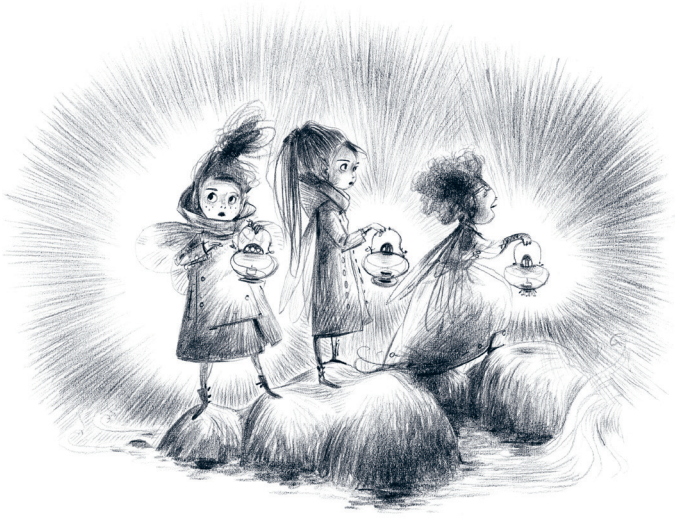
Penni kurkisti keittiön ikkunasta nähdäkseen, mitä Annelie touhusi. Äiti nosti juuri jäähtynyttä kakkua pöydälle ja alkoi koristella sitä, eli hänellä voisi mennä hyvinkin kauan; Annelien jokainen kakku oli vaativa ja monimutkainen tai-

deteos. Annelie ei varmasti huomaisi, jos Penni livahtaisi rouva Vadelman puuhun katsomaan, mistä oikein oli kyse. Hyvin pienen hetken asiaa harkittuaan Penni tosin tajusi, että murtovarkaan kiinniotto olisi vaarallista puuhaa. Hänen olisi ensin hankittava nopeasti apujoukkoja.

KUN SYDÄN ON SUURI, SE MYÖS SÄRKYY HELPOSTI...

Herkkävireinen ja lämpimän humoristinen tarina tempaa lukijansa keijujen kiehtovaan maailmaan.

Pienen peukalon kokoinen keijuipana Penni Pähkinäsydän närkästyy, kun hänen naapuriinsa muuttaa kesäksi kaikkitietävä keijupoika Markka Meritähti. Penni julistaa ystäviensä kanssa sodan sietämätöntä pojankloppia vastaan, ja he alkavat leipoa kadotuskakkua tämän pään menoksi. Resepti ei ole helppo, sillä taikataikinaan tarvitaan niin Markan hiuksia, naurua kuin kyyneleitäkin. Kun kakku lopulta valmistuu, Penni ei olekaan enää varma, miksi pojan täytyy kadota...

Cristal Snow'n esikoisromaani aloittaa kirjasarjan, jossa seurataan Pennin ja hänen ystäviensä elämää Tuulenpesän metsässä.

L84.2
ISBN 978-952-04-1798-7
WWW.TAMMI.FI

KUVITUS: KATI VUORENTO
GRAAFINEN SUUNNITTELU:
LAURA LYYTINEN